

En annen gang

Jeg ser inn i verden. Fra inni meg selv. Fra kroppen min. Fra innsiden av kroppen og ut, bivåner jeg verden slik den skaper seg selv rundt meg. Jeg er fri til å gripe inn, fri til å gjøre hva enn jeg skulle finne på. Det minner om førstepersons gaming, bare med angst, bare med å bli styrt av fysiologiske tendenser og reflekser, og å måtte forsøke å motarbeide det, eller jobbe med eller rundt det, eller prøve å få det hele til å gå opp i en større harmoni.

Oppe på scenen, foran publikum, foran en liten backstage ser jeg luksus. Det er luksus å leve. Det er dans og det er situasjoner. Subversivitet, stillhet, saktegående teater, speed teater, dynamikk og temposkift. Handlingen er meta, i og mellom metaforer og overført betydning, essensielle spørsmål om vekkelser, om revolusjon og skildringen av publikum som fuckings losers, fucking apatiske handlingslammede nisser sitter i sofaen og ser eget liv passere bak en verden som går under rett foran øyene, ser hva ungene skal arve, nevøen min skal leve i: skogbrann, First House-politikk, medier som løper rundt batshit crazy etter clickbait reklameinntekter, representerte øyeblikk, planlagte øyeblikk, kvantifiserte situasjoner og kvantifisert tid, fuck kvantifisert tid, det finnes ikke, det burde ikke finnes, kan vi finne opp noe annet? For faen vekk deg selv, dette er mitt spake forsøk på å vekke meg selv, aktivere meg selv, gjøre noe, si noe, komme opp med noe. Leve litt, føle litt, skape litt. Se om jeg kan svette litt.

Jeg later som ingenting. Jeg er sint på deg tror jeg, men jeg later som ingenting. Jeg klarer ikke å se på deg, jeg klarer ikke feste blikket på deg, jeg er redd deg, jeg er redd for hva du skal si, jeg går inn i meg selv, jeg går inn i skallet mitt, jeg går i hi for sesongen, og jeg later som ingenting. Hva er problemet, egentlig, jeg prøver å forstå hva er det som er problemet, jeg ringer en venn, jeg spør publikum, de gjentar det jeg tenker, de svarer det jeg vil høre, svarer det jeg ikke vil høre, jeg får høre det jeg vet og det jeg ikke vil høre, moralen er, du må skjerpe deg, du må kompromisere, du må gå på akkord, jeg blir sint. Later som jeg ikke er det. Jeg later som at jeg ikke vet du ser på meg men jeg vet, jeg later som jeg ikke er nysgjerrig på deg, men du vet, og later som du ikke gjør det. Min verden består av folk som later som og meg selv. Som later som

Men noen ganger og andre gir strømmer av elektrisitet, vibrasjoner og magnetisk polarisering meg følelsen av å være i live. Jeg er i live, men liten, liten i verden, verden er jo helt enorm tenker jeg, og jeg er så liten, og denne følelsen av å være liten, den er jo ikke så utrolig, det er ikke akkurat grensesprengende innsikt, men denne gangen kjennes det sånn, så for meg er det kanskje nettopp grensesprengende, jeg kan vel la det være grensesprengende hvis jeg vil, til vanlig lever jeg i min egen private tankeverden, og der er naturlovene annerledes, i min lille verden spiller jeg en stor rolle, jeg spiller faktisk hovedrollen, resten av verden henvist til biroller og er statiser, både mine nærmeste, men også de fjerne, de som lever helt andre steder, i helt andre virkeligheter, de som forholder seg til andre grenser og andre lover. Men denne gangen er jeg ikke i en egen verden, jeg er i den andre, den virkelige verden, jeg er i plattformen for min verden, denne planeten, i dette landet, i denne byen, jeg ser rundt meg i dette rommet, jeg ser ut øyene, jeg blinker med øyene, er det for at de skal få væske, for at de ikke skal tørke ut? Som scenetepper går øyeløkkene ned og opp, fra bak teppene gløtter jeg ut og ser ordene «det er dette som skjer», det står på veggen, ordene er tagget på veggen, men jeg ser mer, bak veggen er bakveien, og det er stemmer der, scenetepper, det er strømmer der, det er noe som skjer her, det er liv, det er bevegelse, det blir mye og jeg må re-orientere meg, jeg ser i kompasset, nålen i

kompasset flytter seg ikke, men det gjør alt rundt, når jeg beveger meg, flytter pilen seg, men ankeret i midten, det går ingensteds, en kontinuerlig strøm av inntrykk siver inn forbi sceneteppene og møter det som finnes i meg fra før, tanker, emosjoner, de spiller sammen, bak teppene spiller vi Ludo, hæ, nei dette er ikke Ludo, dette er ikke Ludo-brikker, dette er andre ting, andre objekter, det er trær, det er klær, jeg må orientere meg igjen, jeg re-orienterer meg igjen.

Det er nattverd. Menneskeaper står i kø for å komme fram til alteret. Hva er egentlig nattverd, hva skjer i nattverden? Presten sa det nettopp men jeg har problemer med konsentrasjonen. Jeg fulgte ikke med. Det er uansett ikke så farlig. Det er andre ting som er viktigere. I kirken finnes ro, og i den kan hende indre ro, fokus, sann tilstedeværelse, en bevisst tilstand, tid til å føle kroppen, til å kjenne kroppen som del av skaperverket, kroppen som del av simulasjonen, som del av naturen, hvilket metafysisk språk som best beskriver mine erfaringer og opplæring, doktriner, er ikke så nøye, som det er for meg å gjøre hva jeg kan for å bli så bevisst som mulig i mitt liv. Køen til Nattverden er fortsatt lang. Så lang er den, at det kan virke som om den ikke har startet enda, som om det var tekniske problemer, men den har startet, den har allerede vart to salmer tror jeg, de har all tid i verden der fremme, og det kan jeg verdsette, utålmodige meg. Som liten gutt syntes jeg det var intenst kjedelig å være i kirken. Kjedelig tekst, kjedelig vibb, slipp meg ut og lek. Please. Men denne gangen liker jeg kirken. Tenke seg til, her sitter jeg, midt i Wien, chillin like a villain, i selveste Stephansdom. Jeg synes fortsatt en del tekst er traurig, men når jeg tenker det som blir sagt i analogi så kan jeg leve med det meste, alt er uansett ikke for meg, verken innenfor kirkens vegger eller utenfor, jeg bestemmer meg for å gi nattverden en sjans, og lar presten vise vei.

Sceneteppet går opp.

Vi drikker vodka shot med iskrem og mango og det er ikke så ille som det høres ut som, bare litt, ille. Det er mest luksus. Jeg er sammen med ei jeg lenge har vært hemmelig forelsket i. Jeg er inn og ut av meg selv, men det er greit. Her er det greit å være rastløs, det er greit å være rar, det er greit å være følsom, det er greit å smile og le, det er greit å ikke reagere som jeg trodde jeg burde, og det er greit å være krokete i ryggen, det er greit, det går greit.

Du er min prinsesse, sier jeg, og jeg er din prins. Drit i alle andre, drit i alt annet, alt som er rundt, alle gater, med mennesker, butikker, med reklame, alle som maser på deg om hvordan ting skal være å trenger å være, formet av og hjernevasket i materialistisk mekaniske anskuelsesformer. Vi bryr oss ikke. Du er prinsesse, jeg er prins, her i vårt kongerike, her er det ikke noen konge eller dronning vi skal bli senere, det er ikke poenget, nei det er ikke poenget, poenget er ikke makt over andre, poenget er at vi bestemmer selv, og her i vår lille kapsel, vår synapse, er det bare oss. Jeg er din prins og du er min prinsesse.

Hu er så jævlig glad, hu smiler og smiler og jeg smiler også, vi smiler på ekte og vi sparker av gårde, hu sier jeg føler meg bra, vi føler oss bra, stemningen gnistrer og med ett, kysser vi. Wowowow hva skjer. Dette? Hadde jeg ikke trodd men det skjer, og isen smelter inni meg.